

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa S. S.
przeciwko Skarbowi Państwa – K./.../ Parkowi Narodowemu
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki
od postanowienia Sądu Apelacyjnego
z dnia 6 czerwca 2013 r.,

- 1. oddala skargę kasacyjną;**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej;**
- 3. przyznaje adwokat B. K. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset), powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił pozew S. S. przeciwko Skarbowi Państwa – K./.../ Parkowi Narodowemu o odszkodowanie z uwagi na stan powagi rzeczy osądzonej (art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 6 czerwca 2013 r. oddalił zażalenie powódki na to postanowienie. Wskazał, że wyrokiem z dnia 8 listopada 2010 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił powództwo S. S. przeciwko Skarbowi Państwa – K./.../ Parkowi Narodowemu o zapłatę 80.000 zł. Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2011 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację od tego wyroku. Przedmiotem rozstrzygnięcia w tej sprawie było roszczenie odszkodowawcze związane ze szkodami w gospodarstwie sadowniczym położonym w Ł. Powódka wskazywała, że szkody te wyrządziły dzięki zwierzęta, zaś pozwany obowiązany jest do ich naprawienia na podstawie prawa łowieckiego. Według jej twierdzeń szkoda powstała w 2007 r. i polegała na zniszczeniu ogrodzenia o długości 690 m oraz młodych drzewek owocowych.

W ponownie wniesionym pozwie, powódka domagała się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – K./.../ Parku Narodowego również kwoty 80.000 zł. Na rozprawie w dniu 4 grudnia 2012 r. stwierdziła, że podstawą roszczenia jest zdarzenie z 2007 r. Z tego względu Sąd uznał, że jest to to samo roszczenie, które było przedmiotem żądania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 6 grudnia 2011 r. W ocenie Sądu, w obu wskazanych wyżej sprawach zachodzi tożsamość podmiotowa oraz przedmiotowa roszczenia. Powódka wystąpiła bowiem wobec tego samego pozwanego, z tym samym żądaniem, opartym o taką samą podstawę faktyczną i prawną. Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd Okręgowy zasadnie odrzucił pozew jako dotyczący roszczenia objętego powagą rzeczy osądzonej.

Skarga kasacyjna powódki została oparta na obu podstawach określonych w art. 398³ § 1 k.p.c. W ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania skarżąca zarzuciła obrazę art. 379 pkt 2 w zw. z art. 67 § 1, art. 70 § 1 i art. 71 k.p.c., art. 379 pkt 3 w zw. z art. 199 § 1 pkt 2 i art. 366 k.p.c., a w ramach podstawy naruszenia prawa materialnego obrazę art. 40 § 1 w zw. z art. 8a ust.1

ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz.U. z 2009 r., nr 151, poz. 1220 ze zm.) oraz art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 1150 ze zm.). W oparciu o te zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz poprzedzającego go postanowienia Sądu Okręgowego, zniesienie postępowania i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności rozpoznaniu podlegał zarzut nieważności postępowania jako najdalej idący. Skarżąca argumentowała, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania z uwagi na pozbawienie Kampinoskiego Parku Narodowego zdolności sądowej lub procesowej oraz brak organu powołanego do jego reprezentowania, co doprowadziło do pozbawienia pozwanego możliwości obrony jego praw. W związku z tym zarzutem wymaga stwierdzenia, że od 1 stycznia 2012 r. K./.../ Park Narodowy jest państwową osobą prawną (art.8a ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody), a Prokuratura Generalna - występująca w niniejszej sprawie w imieniu strony pozwanej – nie posiada uprawnień do reprezentacji państwowych osób prawnych (art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa). Jednakże pozwanym w sprawie był Skarb Państwa. Powódka tak określiła stronę pozwaną w pozwie, a w dalszym toku postępowania nie dokonała modyfikacji w tym zakresie. Oznacza to, że swoje roszczenie powódka skierowała niewątpliwie przeciwko Skarbowi Państwa, który w toku postępowania był reprezentowany prawidłowo, a więc przez Prokuraturę Generalną. Brak jest zatem podstaw do uznania, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania z powodu przesłanek wskazanych w art. 379 pkt 2 k.p.c. Wprawdzie powódka określając stronę pozwaną jako „Skarb Państwa – K./.../ Park Narodowy” uczyniła to wadliwie, skoro na dzień wniesienia pozwu K./.../ Park Narodowy był państwową osobą prawną i Sąd pierwszej instancji powinien zobowiązać ją do sprecyzowania oznaczenia strony pozwanej, czego zaniechał, jednakże to uchybienie dotyczyło postępowania przed sądem pierwszej instancji i ostatecznie nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia w

niniejszej sprawie. Nie doszło bowiem do przekształceń podmiotowych po stronie pozwanej. Powyższe czyni także niezasadnymi zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 40 § 1 w zw. z art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

Niezasadne są także zarzuty naruszenia art. 379 pkt 3 w zw. z art. 199 § 1 pkt 2 i art. 366 k.p.c. Skoro pozwana pozwała Skarb Państwa, a zatem ten sam podmiot, który był pozwany w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 6 grudnia 2011 r., w sprawie zachodzi tożsamość podmiotowa stron. Z uwagi zaś na charakter zgłoszonego roszczenia, jego wysokość oraz powoływane przez powódkę okoliczności faktyczne uzasadniające podstawę tego roszczenia, uzasadniona była ocena, że przedmiotem postępowania w sprawie jest roszczenie, o którym Sąd Apelacyjny orzekł w wyroku z dnia 6 grudnia 2011 r. i zachodzi także tożsamość przedmiotowa spraw.

Z tych względów skarga kasacyjna była pozbawiona uzasadnionych podstaw i podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeciono na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.